

[Hvidberg.]

sig. Og jeg beklager det danske Samfund, hvis det ikke har Brug for Mænd med hans Evner, men lader dem glide fra sig, og jeg beklager den danske Nation, hvis den ikke kan se, hvad den skylder en Mand som ham.

Nu siger det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen ganske vist, jævnfør Dagbladet „København“ for 20. November 1947, at han ikke er ked af, at Christmas Møller gik ud af dette Ting, for han var, som det hedder, meget „besværlig“ for det „borgerlige Samarbejde“. Man kunde maaske heroverfor tillade sig at bemærke, at det ikke er helt let at være det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen tilpas. En anden Mand tilbageholdt som bekendt efter det ærede Medlem Hr. Knud Kristensens Opfattelse sin Mening og skjulte den, og sikken et Postyr vi i den Anledning har været ude for. Den Mand, jeg taler om, Christmas Møller, sagde rent ud sin Mening om Tingene — og saa er han besværlig. Men denne Beskyldning forekommer mig ogsaa at være noget summarisk. Indtil April Maaned gik jo Samarbejdet med de Konservative under Christmas Møllers Ledelse udmærket til Gavn for det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen. Det skal imidlertid ikke lykkes nogen at tilsløre, at den, som har været mest besværlig for det saakaldte borgerlige Samarbejde, dog hele Tiden har været det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen selv, for hvis ikke de Besværligheder, han satte i Gang, havde været, saa var Regeringsmagten overhovedet ikke gaaet over fra dette borgerlige Samarbejde til Socialdemokratiet, og dernæst: saa var de Christmas Møllerske Besværligheder overhovedet ikke opkommet. Dertil kommer ydermere, hvad de fleste vel nok nu kan se og nogle af os ikke et Øjeblik har tvivlet om, at de Besværligheder, som det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen foranstaltede, har været helt og aldeles ørkesløse, utidige og vel ogsaa skadelige.

Saa meget forekommer det mig, at man med nogenlunde Sikkerhed kan uddrage af den voldsomme Debat, vi her har maattet høre paa.

Jeg skal dernæst vende mig til nogle enkelte Sager, som ligger paa et helt andet Plan og er af en ganske anden, helt upolitisk Karakter.

Den første af disse Enkeltting er, om den end i denne Sal kan se lille ud, en stor og betydningsfuld Sag. Det er den i alt Fald for Hundreder af Kunstnere og til kunstnerisk Forstaaelse vakte Mennesker i dette Land. Jeg vil henstille til den højtærede Undervisningsminister, at der til Fresko- og

Mosaikskolen paa Kunstakademiet blev knyttet et Professorat, ligesom der var det i Joakim Skovgaards Tid, og at dette Professorat bliver besat med Skolens Leder, Joakim Skovgaards Elev og Ven Elof Risebye, eller at Elof Risebyes Docentur med andre Ord blev omdannet til et Professorat.

Jeg rejser denne Sag ikke blot i Tillid til, at den højtærede Undervisningsminister jo selv er en fremragende Aandsarbejder, hvis Kundskaber og Forstaaelse strækker sig ud over vide Felter af vort Kulturliv, saaledes at han ogsaa ved at vurdere, hvilken dybt alvorlig Kunstner og enestaaende Pædagog Elof Risebye er, men ogsaa fordi vi dog alle sammen er enige om, at Kunsten, saadan som det ofte siges, skal ud til Folket og ikke blot hænge paa de enkelte Privatmænds Vægge, som har Raad til at købe den. Men hvad vil det saa sige, at Kunsten skal ud til Folket, hvis det ikke betyder, at Folket skal møde Kunsten, at vi med andre Ord skal anvende den dekorative og monumentale Kunst, der egner sig til Udsmykning af Lokaler, Raadhuse, Sygehuse, Skoler o. s. v. Naar nu Forholdet netop er det, at vi her i Landet har en Skole for dekorativ Kunst, som man ikke har Magen til i hele Norden, uden hvilken de Fresko- og Mosaikarbejder, der er udført her i Danmark i de senere Aar, ikke var tænkelige, og som har betydet saa meget for saa mange Kunstnere, og som stadig er vokset i Betydning og Elevantal, og alt dette i Kraft af den særprægede og enestaaende Lærer, som Elof Risebye er, kunde man saa ikke gøre saa meget for denne Skole, at man ligestillede den med de andre Malerskoler, derved at man gjorde dens Leder til Professor, hvad jo praktisk talt ikke vilde koste noget, saa at han og hans Folk derefter kunde faa Mod til at arbejde paa at skaffe sig bedre Lokale- og Arbejdsforhold.

Det er med nogen Betænkelighed, jeg tager denne Sag op i dette høje Ting — ikke fordi jeg tvivler om, at det Initiativ, jeg anmoder den højtærede Undervisningsminister om at tage, vilde være betydningsfuldt og berettiget, men fordi jeg er klar over, at det vilde være saare ulykkeligt, hvis Sagen blev rejst uden at blive ført til Ende. Saa vilde det være bedre, at den ikke var blevet rejst. Men jeg sætter mit Haab i den Henseende til den højtærede Undervisningsminister.

Jeg skal derefter fremsætte endnu et Par Bemærkninger om en Sag, der vil være den højtærede Undervisningsminister overmaade bekendt, nemlig Rask-Ørsted Fondet, Danmarks internationale videnskabelige